

20-02-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ নিখুঁত ব্ৰাহ্মণ হোৱা, সঁচা ব্ৰাহ্মণ সেইজনেই যাৰ কোনো বিকাৰৰূপী শত্ৰু নাই"

*প্ৰশ্ন:- পিতাৰ ৰিগাৰ্ড (সন্মান) কোনসকল সন্তানে প্ৰাপ্ত কৰে? বুদ্ধিয়ক কোনসকল?

*উত্তৰ:-পিতাৰ ৰিগাৰ্ড সেইসকলে লাভ কৰে যিসকলে যজ্ঞৰ প্ৰতিটো কাৰ্য্য দায়িত্বশীল হৈ কৰে। কেতিয়াও অৱহেলা নকৰে। পৱিত্ৰ কৰি গঢ়ি তোলাক নিজৰ দায়িত্ব বুলি লৈ সেইটো সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকে। চলন বহুত মাৰ্জিত হয়, কেতিয়াও নাম বদনাম নকৰে। অলৰাউণ্ডাৰ (সকলো দিশত দক্ষ) হয়। বুদ্ধিয়ক সেইজন, যিয়ে সম্পূৰ্ণ পাচ হ'বৰ বাবে চেষ্টা কৰে। কেতিয়াও দুঃখদায়ী নহয়। কোনোধৰণৰ উল্টা কাৰ্য্য নকৰে।

*গীত:- আজি নহলে কাইলৈ ডাৱৰবোৰ অদৃশ্য হ'ব...

ওম শান্তি। এই সন্তানসকলক কোনে নিৰ্দেশনা দিয়ে? বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাই, যাক সন্তানসকলে ইমান পিতাব্ৰতা হৈ স্মৰণ নকৰে। পিতাই কয় যে সন্তানসকল এতিয়া পুনৰ ঘৰলৈ যাব লাগিব। সন্তান বুলি কাক কোৱা হয়? যিসকল ব্ৰহ্মামুখবংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ হয় তেওঁলোকক পিতাই সন্তান বুলি ক'ব কাৰণ তেওঁৰ(পিতাৰ)সন্তান হয়। পিতাই বুজায় যে যেতিয়া নতুন সৃষ্টি ৰচনাৰ প্ৰয়োজন হয় তেতিয়া পুৰণি সৃষ্টিৰ আত্মাবোৰ ঘৰলৈ যাব লাগিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতা আৰু পিতাৰ ঘৰটো চিনি পাইছা। এইটো নিশ্চিত যে কোনোবাইতো পিতাক ভালদৰে স্মৰণ কৰে। শ্ৰীমতত চলে, কোনোৱে দেহ অভিমানৰ বশত পৰি স্মৰণ নকৰে। পবিত্ৰ হৈ নাথাকে। ব্ৰাহ্মণ সকলেই হল ঈশ্বৰৰ সন্তান, ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী। ৰচিয়তা বুলি পিতাক কোৱা হয়। ব্ৰহ্মাৰ মুখ কমলৰ দ্বাৰা সন্তান সকলক ৰচনা কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে জানিলা যে আমি সঁচাকৈ ঈশ্বৰৰ সন্তান ব্ৰহ্মাৰ মুখবংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ হওঁ। ব্ৰাহ্মণ বুলি তেওঁকহে কোৱা হয় যি পবিত্ৰ হৈ থাকে। সকলো কথা পবিত্ৰতাৰ ওপৰত। এই খনক অপবিত্ৰ দুনীয়া বুলি কোৱা হয়। মানুহ মাত্ৰই যি সকল পতিত আছে তেওঁলোকে পবিত্ৰতাৰ অৰ্থও নাজানে। কলিযুগ পতিত দুনীয়া, সত্যযুগ পবিত্ৰ দুনীয়া- এই কথা কোনেও নাজানে। কোনোৱাই কৈ দিয়ে সত্যযুগ ত্ৰেতা যুগতো পতিত মানুহ আছিল। সীতাক চোৰ কৰি নিছিল- এয়া হ'ল পবিত্ৰ দুনীয়াৰ গ্লানি কৰা। যেনেকুৱা দৃষ্টি তেনেকুৱা সৃষ্টি দেখিবলৈ পোৱা যায়। পবিত্ৰ দুনীয়াতো যদি পতিত থাকে, তেন্তে কি পিতাই পতিত দুনীয়াৰ ৰচনা কৰিছিল? পিতাই পবিত্ৰ দুনীয়াৰ হে স্থাপনা কৰে। গোৱা হয় পতিত পাৰন আহা, আহি এই সৃষ্টিক, বিশেষ ভাৱে ভাৰত খনক পবিত্ৰ বনোৱা। এতিয়া এই ব্ৰহ্মাকুমাৰ- কুমাৰী নাম দিয়া হয়, যি সকলে পবিত্ৰ হৈ থাকে। পতিত জনক ব্ৰাহ্মণ ব্ৰাহ্মণী বা বি. কে. বুলি ক'ব নোৱাৰি। তেওঁলোক হৈছেই কোষ বংশাৱলী। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সকল হৈছা ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী। ব্ৰহ্মাৰ কোষ বংশাৱলী বুলিতো কোৱা নহয়। তেওঁলোক হৈয়েই পতিত। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰীয় সন্তান হৈছা পবিত্ৰ দুনীয়াৰ মালিক হবলৈ। ব্ৰাহ্মণ ব্ৰাহ্মণী অথবা ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰী বুলি কোৱাৰ পিছত যদি পতিত হোৱা বা বিকাৰলৈ যোৱা তেতিয়া তেওঁক বি. কে. বুলি কোৱা নহয়। ব্ৰাহ্মণ কেতিয়াও বিকাৰলৈ নাযায়। বিকাৰলৈ যোৱা জনক শূদ্ৰ বুলি কোৱা হয়। ঈশ্বৰৰ সন্তান হৈ গলো, গতিকে ঈশ্বৰৰ পৰা আমি ৰাজ্য ভাগ্য লওঁ। ৰাজ্য প্ৰাপ্তি কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। লক্ষ্য ৰাখিবা যে মই নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'ম।

তোমালোক সন্তানসকলে জানিলা যে প্ৰথম নম্বৰত হৈছে কাম বিকাৰ। দ্বিতীয়তে ক্ৰোধ। ক্ৰোধ আদি ভূত থাকি গ'লে সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধীকাৰ পোৱাৰ যোগ্য নহয়। কোৱা হয় এওঁ কাম বা ক্ৰোধৰ ভূতৰ বশ হৈ গ'ল, পৰৰ বশ হৈ গ'ল। পিতাক

স্মৰণ নকৰাৰ কাৰণে মায়া ৰাৱণৰ বশ হৈ যায়। এনেকুৱা ক্ৰোধী বা কামি জনে নৰৰ পৰা নাৰায়ণৰ পদৱী লব নোৱাৰে। ইয়াত নিখুঁত ব্ৰাহ্মণ হ'ব লাগে। পিতাই বুজাই প্ৰথম নম্বৰৰ ভূত আহে দেহ অভিমানৰ। যদি দেহী অভিমানী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰি থকা তেতিয়া পিতায়ো সহায় কৰি থাকিব। যিয়ে যিমানেই স্মৰণ কৰিব সিমানেই সহায় পাব। সঁচা ব্ৰাহ্মণ তেওঁহে যি জনৰ ওচৰত এই বিকাৰ ৰূপী শত্ৰু নাথাকে। মূখ্য দেহ অভিমানৰ কাৰণেই আন আন শত্ৰুবোৰ আহে। এই ভাৰত শিৱালয় আছিল তেতিয়া দুখৰ কোনো কথা নাছিল। এয়া মনুষ্যই নাজানে। তেওঁলোকে কৈ দিয়ে মায়াও আছে ঈশ্বৰো আছে। কিন্তু ঈশ্বৰ নিজৰ সময়ত আৰু মায়া নিজৰ সময়ত আহে। আধা কল্প ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য আৰু আধা কল্প মায়াৰ ৰাজ্য। এই কথাটো শাস্ত্ৰত বুজোৱা নাই। সেয়া হৈছেই ভক্তি মার্গ। জ্ঞানৰ সাগৰ পিতা এজনেই যাক পতিত পাৱন বুলি কোৱা হয়। যিয়ে পিতাক স্মৰণ নকৰে তেওঁৰ দ্বাৰা পাপ কাম নিশ্চয় হৈ থাকিব। তেওঁক ব্ৰাহ্মণ ব্ৰাহ্মণী বুলি কোৱা নহয়। এয়া অতি সূক্ষ্ম কথা। শিৱবাবাক (ককা) স্মৰণ নকৰিলে উত্তৰাধিকাৰ ক'ব পৰা পাবা। তেওঁলোকৰ (যিয়ে পিতাক স্মৰণ নকৰে) এই পুৰণি দুনিয়াৰ মিত্ৰ সম্বন্ধীয় সকলেই স্মৃতিত আহি থাকে। ভালকৈ পিতাকক স্মৰণ কৰিলে পিতাৰ সহায় পাই থাকিব। তোমালোকে কৰ'বাত মুৰুলী শূনাওতে খোকোজা লাগিলে শিৱবাবাই প্ৰৱেশ কৰি মুৰুলী শুনাই দিয়ে। সন্তানসকলে গমেই নাপাই যে শিৱবাবাই আহি সহায় কৰে। ভাবে মই বৰ ভাল মুৰুলী শুনালো। কিন্তু আজি যদি ভালকৈ শূনালা তেন্তে কালি কিয় শুনোৱা নাছিল! তোমালোকে এইটো কথাও কেনেকৈ জানিবা যে শিৱবাবাই কৈছে নে ব্ৰহ্মাই কৈছে। শিৱবাবাই কয় – সন্তানসকল, তোমালোক মোৰ ঈশ্বৰীয় সন্তান হোৱা, মোক স্মৰণ কৰা। এনেকৈ আন কোনোৱেই ক'ব নোৱাৰে। ময়েই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি কব পাৰো। মই জ্ঞান সাগৰ হওঁ। তোমালোক জ্ঞানী আত্মা হৈ আছা। গতিকে যিয়ে পিতাৰ লগত যোগ ৰাখে তেওঁক পিতায়ো সহায় কৰে। দেহ অভিমানীয়ে তেওঁক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব লাগে। অহংকাৰ কৰিব নালাগে যে মই ভালকৈ মুৰুলী শূনাও। এনে নহয়, বুজিব লাগে যে শিৱবাবাই আহি মুৰুলী শূনালে। প্ৰতিক্ষণে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে। বহুত সন্তান আছে যিয়ে পুৰা পিতাৰ স্মৃতিত নাথাকে সেয়েহে কৰ্মভোগ নাশ নহয়। বেমাৰ আদি আহিব। বিকৰ্ম বিনাশ নহ'ব।

সন্তানসকলে পিতাৰ লগত যোগ লগাব লাগে। আমি ৰাজযোগী হওঁ। পিতাৰ পৰা ৰাজ্য ল'ব লাগিব। আমি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হম। অন্তৰ্ভবে উপলব্ধি কৰিব লাগে যে মই ইমানকৈ পঢ়ো যাতে সূৰ্য্যবংশীত যাব পাৰো। এনেকুৱা নহয়, প্ৰথমে দাস দাসী পিছত ৰজা ৰাণী হ'ম। পিতাক স্মৰণ কৰিলে পিতাৰ সহায় পাবা। নহ'লে কিবা নহয় কিবা পাপ, লোকচান আদি হৈ থাকিব। তেনে সন্তান বহুত দুখ দায়ী হৈ যায়। লক্ষ্মী নাৰায়ণ বহুত সুখ দায়ী নহয় জানো। বুদ্ধিমান সন্তানে সম্পূৰ্ণ পাচ হ'বলৈ যত্ন কৰিব। এনেকুৱা নহয় যে যি পাওঁ সেয়াই ঠিক। সকলো কথাতে সৰ্বতোমুখী পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এনেকুৱাও নহয় যে এইটো কাম তেওঁৰ, মই কিয় কৰিম। সন্তানসকলৰ চাল চলন ভাল নহলে নাম বদনাম হৈ যায়। পিতাই কয় মোৰ হোৱাৰ পিছত ওলোটো কাম কৰিলে পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। এনেকৈ নাভাবিবা যে এওঁ ব্ৰহ্মা বাবাই নিৰ্দেশ দিয়ে। শিৱবাবা স্মৃতিত থকা উচিত।

সন্তানসকলে বুজি পাব লাগে যে দুনিয়াক পবিত্ৰ বনোৱাৰ দ্বায়িত্ব মূৰৰ ওপৰত। আমি দায়বদ্ধ হওঁ। ভাৰতক পবিত্ৰ বনোৱাৰ বহুত ডাঙৰ দায়িত্ব। যজ্ঞৰ প্ৰতিটো কাৰ্য দায়িত্বশীল হৈ কৰিব লাগে। কোনো ত্ৰুটি যাতে নহয় তেতিয়াহে বাবায়ো সন্মান দিব। নহলে ধৰ্মৰা এনেকুৱা শাস্তি দিব যে কেতিয়াও গৰ্ভ জেলতো খোৱা নাছিল। সেয়েহে পিতাই কয় বিনাশ হোৱাৰ আগতেই সকলো বিকৰ্ম যোগৰ দ্বাৰা ভস্ম কৰা। নহ'লে জন্ম জন্মান্তৰৰ বিকৰ্মৰ শাস্তি ধৰ্মৰাজপুৰীত বহুত খাব লাগিব সেয়েহে ত্ৰুটি নকৰিবা। এয়া অন্তিম জন্ম। তাৰ পিছততো স্বৰ্গলৈয়ে যাবা। শাস্তি খাই প্ৰজাৰ পদ পোৱাটোক পুৰুষাৰ্থ বুলি কোৱা নহয়। সেই সময়ত ত্ৰাহি ত্ৰাহি কৰিব লাগিব। এয়াও পিতাই সাক্ষাৎকাৰ কৰাব যে বাৰে বাৰে বুজাইছিলো, ব্ৰাহ্মণ হোৱাতো কোনো মাহীৰৰ ঘৰৰ কথা নহয়। ঈশ্বৰৰ সন্তান হোৱাৰ পিছত কোনো বিকাৰ থকা উচিত নহয়। ইয়াৰ ভিতৰত কাম মহা শত্ৰু হয়। যি কামৰ বশ হৈ যায় তেওঁক ব্ৰাহ্মণ বুলি ক'ব নোৱাৰি। মায়াই বহুত ধুমুহা

আনিব কিন্তু কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোনো পাপ কৰ্ম নকৰিবা। ফেমিলিয়াৰিটিৰ (ব্যক্তি বিশেষৰ লগত ঘনিষ্ঠতা) পাতল নিচা – সেয়াও মায়াৰ নিচা। পিতাই বুজাই ইয়াৰ পৰাও বোজা বাঢ়ে। তোমালোক ব্যভিচাৰি হৈ গ'লা। ঈশ্বৰীয় সন্তানসকলৰ মাজত কাম-ক্ৰোধ আদি অসূৰ থাকে জানো। সেয়া চয়তানি আসূৰী গুণ। বহুত আছে যি ঈশ্বৰৰ হোৱাৰ পিছত পুনৰ মায়াৰ অধীন হৈ যায়। দেহ-অভিমানত আহি যায়। পিতাৰ শ্রীমতত চলিব লাগে তেতিয়া তেওঁ দায়বদ্ধ হৈ থাকিব। ব্ৰহ্মাৰ মতো গায়ন কৰা হয়। তেওঁৰ মতত চলিলেও পিতা দায়বদ্ধ হৈ যাব। তেনেহ'লে কিয়নো নিজৰ পৰা দ্বায়িত্ব আতঁৰাই নোলোৱা। বাপ-দাদা, দুয়োজনৰ মত প্ৰখ্যাত। মাতাৰ মততো চলিব লাগে কাৰণ মাতা গুৰু হৈ যায়। সেই মাতা-পিতা বেলেগ হয়। এই সময়ত মাতাক গুৰু বনোৱাৰ প্ৰক্ৰিয়া চলি আছে।

তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা শিৱালয়ৰ বাবে। সত্যযুগক শিৱালয় বুলি কোৱা হয়। পৰমাত্মাৰ সঠিক নাম শিৱ। শিৱজয়ন্তীৰ গায়ন আছে। শিৱক কল্যাণকাৰী বুলি কোৱা হয়, তেওঁ হৈছে বিন্দু। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ ৰূপেই হৈছে তৰাৰ দৰে। সোণ বা ৰূপৰ সৰু তৰা বনাই তিলক লগায়। বাস্তৱত সেইটো সঠিক আৰু তৰা থাকেও ভ্ৰুকুটিৰ মাজত। কিন্তু মনুষ্যৰ জ্ঞান নাই। কোনোবাই ত্ৰিশূল দিয়ে। ত্ৰিনেত্ৰী, ত্ৰিকালদৰ্শীৰ চিহ্নই দিব্য দৃষ্টি, দিব্য বুদ্ধিৰ চিনাকী দিয়ে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ এই কথাবোৰৰ জ্ঞান আছে। তোমালোকে বিচাৰিলে তৰা লগাব পাৰা। নিজৰ চিনাকী শুভ্ৰ তৰা। আত্মাৰ ৰূপো এনেকুৱা তৰাৰ নিচিনাই। পিতাই সকলো ৰহস্য বুজায়। সাৱধানো কৰি দিয়ে। বি. কে. তেওঁ যিজনে প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে যে কোনো পাপ কাম কেতিয়াও নকৰো। এইটো মনত ৰাখিব লাগে। কাৰো অন্তৰত দুখ দিব নালাগে। যদি দুখ দিয়া তেন্তে শিৱবাবাৰ সন্তান নহয়। শিৱবাবা আহিছেই সুখ দিবলৈ। তাত যেনেকুৱা ৰজা ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজা-সকলোৱে এজনে আনজনক সুখ দিয়ে। ইয়াত সকলো ক'লা হৈছে, কাম তৰোৱাল চলাই থাকে। এয়া হৈছে এজনে আনজনক দুখ দিয়া দুনীয়া। সত্যযুগ হৈছে এজনে আনজনক সুখ দিয়া দুনীয়া। বুজাব লাগে আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান হৈছোঁ। আমি একো পাপ নকৰো। নহলে পুণ্য আত্মাৰ দুনীয়াত উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিম। প্ৰত্যেকৰে সিৰা নাভি চাই গম পোৱা যায় যে এওঁ আমাৰ কুলৰ হয় নে নহয়।

আমি কওঁ ভগৱানৰ বাণীত কোৱা হৈছে মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ। ভগৱান বুলি নিৰাকাৰ পিতাক কোৱা হয়। তেন্তে কেতিয়া আহি ৰাজযোগ শিকাব? নিশ্চয় তেতিয়া, যেতিয়া নতুন দুনীয়াৰ প্ৰতিষ্ঠা হ'ব। নতুন দুনীয়াৰ কাৰণে নিশ্চয় পুৰণা দুনীয়াতে আহিবই লাগিব। ভগৱানে কয় - মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ। ক'ৰ কাৰণে? নৰকৰ কাৰণে নেকি? পাৱন দুনীয়াৰ কাৰণে। ভগৱানে কয়- মই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা বনাওঁ। কোৱা কেতিয়া আহিছিল, তেওঁ কোন আছিল, পুনৰ কেতিয়া আহিব? নিশ্চয় সত্যযুগৰ কাৰণেই শিকাব। বহুত সহজ। পিছে কাৰোবাৰ ভাগ্যত নাথাকিলে বুদ্ধিত বহিব নোৱাৰে। যি দৰে গৰম টাৱা। পিছত বুজি উঠা যে এয়া আমাৰ সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী ৰাজ্যৰ নহয়, বাকী প্ৰজাতো বহুত হ'ব অচ্ছা।

অতি মৰমৰ ৫ হাজাৰ বছৰৰ পিছত আহি লগ হৈছা পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লবলৈ, এনে সন্তানসকলক মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) কাৰোৰে অন্তৰত কেতিয়াও দুখ দিব নালাগে। প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে কেতিয়াও কোনো পাপ কাম নকৰো। সদায় সুখদায়ী হ'ম।
- (2) কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোনো উল্টা কৰ্ম কৰিব নালাগে। পিতা আৰু দাদাৰ মতত চলি নিজৰ বোজা আতৰাই পেলাব লাগে।

*বৰদান:- নিজক পৰিৱৰ্তন কৰাৰ ভাৱনাৰ দ্বাৰা সকলো কথাতে বিজয় প্ৰাপ্ত কৰোতা সফলতা স্বৰূপ হোৱা।

সেৱাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰত্যেকৰ লগত মিলি-জুলি চলাৰ লক্ষ্য হ'ব লাগে, নিজক পৰিৱৰ্তন কৰাৰ ভাৱনা থাকিলে, সকলো কথাতে সহজে বিজয়ী হ'ব পাৰি। অন্য সলনি হওঁক- এনেকৈ দেখা বা ভবা জন প্ৰভাৱিত হ'ব লগা হয়, সেয়ে মই পৰিৱৰ্তন হ'ব লাগিব, মই কৰিব লাগিব, প্ৰথমতে প্ৰত্যেক কথাতে নিজক আগত ৰাখা। অভিমানত নহয়, কৰাত আগ কৰিলে তেতিয়া সফলতাই সফলতা পাবা। যিয়ে নিজকে ম'ল্ড (পৰিস্থিতি অনুসৰি নিজক সলনি কৰা) কৰিব জানে তেওঁ প্ৰকৃত সোণ হৈ যায়।

*শ্লোগান:- যিদৰে নয়নত নুৰ (জ্যোতি) সমাহিত হৈ থাকে তেনেকৈ বুদ্ধিত শিৱ পিতাৰ স্মৃতি সমাহিত হৈ থাকক।

!!ওম শান্তি!!

***